

ציפריאנו המבולבל

במאות קילומטרים של ערבות ארגנטינה מפוזרות חוות בקר רבות. אנשי הבקר או גאוצ'וס, כפי שקוראים אותם שם, העובדים בחוות אלה, לובשים חולצות צבעוניות, חגורות רחבות עם אבזמי כסף ומכנסיים מנופחים תקועים במכפלותיהם בתוך נעליהם גבוהות. רוח קלה עברה על פני המים באגם. עם מוט החכה בידיו מורדם למחצה בשירת הצרצרים חיכה ציפריאנו שהדג ייתפס את הפיתיון.

"ציפריאנוווו!"

הצעיר קפץ, הפיל את מוט החכה, הסתבך בתוך החוט ובסוף רץ לכוון בניני החווה. זו הטבחית שקראה לו וציפריאנו פחד ממנה יותר מאשר מבעל החווה בעצמו.

ברגשי אשמה הוא התקרב אליה "קראת לי, גברתי?" שאל בחשש.

"האם קראתי לך? חיפשתי אתך וקראתי כבר

שעה שלמה!" נהמה הטבחית "אמור, איפה פח הסוכר שהבאת הבוקר?"

"אני.. " התחיל ציפריאנו לגמגם. אך באותו הרגע נשמעה זעקה אחרת בחצר "אווו! ציפריאנו!" ציפריאנו והטבחית הסתובבו וראו איך בעל החווה עף באוויר ונוחת כמו צפרדע על הארץ, כשהסוס שלו בורח משם.

שני עובדי החווה עזרו לבעל הבית לקום. הוא ניער אבק מכובעו ושפשף את מקום בו קיבל מכה בנפילה ואז ניגש למקום בו עמד ציפריאנו, המחכה חיוור ונבוך ורק רוצה שהאדמה תבלע אותו.

"אתה שמת רתמות על הסוס שלי הבוקר?" קרא בעל הבית.

"זה.. כן אדוני" ענה ציפריאנו בקול חלוש. "והרי אמרתי לך כבר אלף פעם שהסוס עדיין פראי ויש לקשור אותו היטב לגדר, כדי שאוכל לעלות עליו?" צעק שוב בעל החווה. "זה.. אני" הנער גמגם, כשבאותו רגע נשמעה צעקה נוספת.

"מים! מים! המכל גולש!"

"ציפריאנו אתה אסון!" זעק שוב בעל החווה אדום מכעס כמו עגבנייה "השארת ברז המכל פתוח. לך סגור אותו לפני ש..". הוא לא סיים את המשפט כי הנער רץ כמו חץ מקשת לסגור את הברז.

"הכי טוב זה דרך דיר חזירים" חישב הנער את דרכו "זו הדרך המהירה ביותר."

הוא רץ דרך הדיר עם כל החזירים אחריו.

ציפריאנו סגר את ברז המכל והסתובב בחיוך, מחכה שישבחו אותו על הזריזות. אך הפנים

שראה לפניו היו גרועים מכל מה שראה עד

עכשיו. חמישים חזירים דרכו על סדינים

שהטבחית שמה על הדשא לייבוש.

מה קרה? לא פחות ולא יותר אלא שציפריאנו

שכח לסגור את דלת הדיר והחזירים יצאו לטייל בחווה.

בעל הבית מרט את שערותיו וקצף יצא מפיו.

"הנער הזה לא עושה שום דבר נכון!" הוא קרא.

הוא זרק את כובעו על הארץ, רקע עליו ברגלו

וקפץ מעלה ומטה עליו.

"הסדינים שלי! הסדינים הנקיים שלי!" קראה הטבחית.

ציפריאנו החליט באותו רגע שהדבר החכם ביותר יהיה להסתלק והוא התחיל ללכת בכוון

ערמות החציר. הוא כמובן שכח לסגור שער

בדרך וארבע עגלים ברחו משם והופיעו

במטבח, שם התחילו לאכול ירקות המוכנים

כבר למרק.

ציפריאנו היה אסון.

אך למעשה כולם, מבעל החווה ועד אחרון

הגאוצ'וס התרגלו כבר לפיזור נפש ושכחנות של

ציפריאנו. כך למשל הטבחית ידעה שעליה

לחפש אורז במכל התה. הגאוצ'וס חיפשו את

הפלצורים והשוטים שלהם בארגזי שעורה וכך

הלאה. וכך זה נמשך עד לאותו היום שהחווה

נראתה כמו בית משוגעים וכולם התרגזו עד

שחשבו שישתגעו.

ציפריאנו ישב בשדה וחשב "נכון, אני איום ונורא!

אבל מעכשיו אני אהיה שונה! אהיה מסודר ולא

מפוזר ואשתדל לא לשכוח דבר.

הוא נשאר בשדה עד החושך, נהנה משקיעת השמש היפה. השמיים נצבעו באדום וסגול וצלילים שונים לא מוכרים נשמעו. ואז שמע את פעמון הקורא לארוחה. באנחה כבדה הוא עזב את ערמות החציר והלך לכוון הבניינים. שם, בחדר האוכל בירכו אותו כולם "אהא! כאשר מדובר על אוכל, אינך שוכח, נכון?"

"לא שכחת דבר מה?"

"כמה חבל שלא שכחת לבוא! הה.. הה.. הה.."
ציפריאנו התיישב ואכל בשקט. למה לו להתווכח? מחר כולם יופתעו. הם יראו ציפריאנו שונה לגמרי.

למחרת ראש הגאוצ'וס התכוון לצאת העירה. הוא הניע את הטנדר ונסע לכוון השער. הוא התקרב כבר כשנזכר בסיגריות שלו והתחיל לחפש אותן. חיפש בכיסים, במושב השני ופתאום "קררראש!" המכונית התקפלה כמו אקורדיון. הגאוצ'ו זחל מתוכה מופתע.

"מי סגר את השער? הרי ציפריאנו תמיד שוכח

לסגור אותו!"

באותו רגע בעל החווה עלה על הסוס. "איך קורה שהוא לא זז כשאני עולה עליו" הוא מלמל לעצמו כשהוא מאיץ בסוס. הסוס ניסה לדהור, אבל נשאר במקומו ובעל החווה עף באוויר ונחת צעדים אחדים משם.

"מי קשר את הסוס לגדר?"

הטבחית חיפשה את התה במכל האורז, בו ציפריאנו שם אותו כרגיל. אך התה לא היה שם. מה קרה?

הגאוצ'וס חיפשו את כליהם במכל השעורה שבו שם אותם כרגיל ציפריאנו. לא, הם לא היו שם. הם היו תלויים יפה במקומם באורווה. מי יכול היה לחשוב על דבר כזה!

ג'קינטו רצה להתרחץ במכל המים. הוא קפץ פנימה בלי לחשוב. הרי ציפריאנו תמיד שכח והשאיר את הברז פתוח ואיש לא חשב שצריך למלא את המכל. ברגע האחרון ג'קינטו ראה שהמכל ריק, אבל אז היה כבר מאוחר. "הצילו!" ובמכה חזקה הוא נחת על תחתית המכל. מה

קרה? ציפריאנו זכר הפעם לסגור את הברז!
כל אנשי החווה נבוכו. הם רצו דרך החצר,
חיפשו, צעקו, איש לא מצא כלום באותו הבוקר.
ואז הופיע ציפריאנו מחייך. "מה קורה" שאל
"עכשיו לא תוכלו כבר להתלונן עלי. השער נעול,
ברז המכל סגור, הכל במקומו... נכון?"
"מה?!!!" קראו כולם במקהלה.

בעל החווה התקרב לציפריאנו. הוא שם את ידו
על כתפו. "ראה ציפריאנו, אני חושב שזה יפה
שהחלטת להשתנות, אלא שאנו התרגלנו כבר
לשכחות ופיזור נפש שלך ועכשיו אנו פשוט
משתגעים. מוטב שתהיה שוב כפי שהיית
קודם."

ציפריאנו הסתכל עליו בלי להבין. הוא הלך
מהחצר וחזר לערמות החציר, הביט על הערבה
המשתרעת לפניו ואמר בקול שקט "מי יכול
להבין את בני האדם? מוטב לי להישאר עם
החיות."